Simon Petru

Simon Petru

Convertirea sa

Andrei îl auzise pe Ioan Botezătorul predicând și, în felul acesta, a crezut faptul că Isus din Nazaret era Mesia. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i spună fratelui său, Simon. Una dintre dovezile clare ale unei convertiri veritabile este dorința arzătoare de a-L împărtăși pe Hristos și altora, iar aceasta este exact ceea ce Andrei a făcut. Nu citim prea multe despre Andrei în Noul Testament, însă, aducându-l pe Simon la Hristos, multe mii de oameni au fost mântuiți după aceea (vedeți Fapte 2.38-41). Andrei l-a adus pe Simon la Isus și o mulțime de oameni, de-a lungul veacurilor, au fost recunoscători pentru aceasta.

Întâlnirea lui Simon cu Domnul Isus a fost transformatoare – viața sa nu a mai fost la fel după aceea. A primit un nume nou de la Hristos, ceea ce indică o viață și o natură nouă. Când suntem mântuiți, numele noastre sunt scrise în cer, iar când vom ajunge acolo, vom primi un nume nou, care va fi o taină specială între noi și Domnul (Luca 10.20; Apocalipsa 2.17). Noul nume al lui Simon a fost Chifa, care este varianta aramaică pentru „piatră“ (cuvântul grecesc este „Petros“, de unde derivă numele de Petru). Semnificația acestui nume va fi văzută mai târziu (Matei 16.18).

Titlul de Mesia nu este cel mai înălțat dintre titlurile și numele Domnului. Totuși, așa cum a spus cineva, primindu-L pe Isus, primim tot ceea ce El este, chiar dacă, la momentul când Îl primim, nu Îl percepem în cele mai înălțate aspecte ale gloriei Sale. Dacă Îl avem pe Hristos, avem totul, iar înțelegerea noastră va crește în timp.

Consacrarea sa

Domnul Isus deja îi chemase pe ucenicii Săi să-și lase năvoadele și să-L urmeze (Marcu 1.16-19). Venise acum timpul ca ei să părăsească total meseria lor și să meargă după Hristos. Însă, înainte ca acest lucru să se poată întâmpla, trebuia făcută o lucrare mai adâncă de consacrare în inimile lor, în special în cea a lui Simon Petru, care era un fel de conducător al lor.

Domnul Isus folosise corabia lui Simon Petru pentru a vorbi mulțimilor, iar după aceea i-a spus să iasă în larg, pentru pescuire (versetul 4). Nedumerirea lui Petru este de înțeles, căci ei se trudiseră toată noaptea și nu prinseseră nimic. De ce s-ar fi așteptat să prindă ceva în căldura zilei, când peștii se retrăgeau la fundul apei? În plus, Simon și tovarășii săi erau obosiți și înfometați; voiau probabil să meargă acasă și să se odihnească. Totuși, Petru a făcut așa cum i-a cerut Domnul. Imediat, năvoadele lor s-au umplut și stăteau să se rupă.

Această pescuire a constituit o revelație pentru Simon Petru. El și-a dat seama că Hristos avea putere asupra creației. Probabil că i-au răsunat în minte cuvintele Psalmului 8: „Ai pus toate sub picioarele lui … peștii mării și tot ce străbate cărările mărilor“. Domnul Isus, care putea vedea adâncul mării, putea vedea și în adâncimile inimii lui Petru. Conștient că se afla în prezența unei Persoane divine, el și-a dat seama de nevrednicia sa, precum profetul Isaia, care a avut o experiență similară și care a strigat: „Sunt un om cu buze necurate“ (Isaia 6.5). Sau precum Iov, care, având revelația puterii creatoare a lui Dumnezeu, n-a putut decât să mărturisească: „Iată, eu nu sunt nimic“ (Iov 40.4). Toți aceștia au avut în comun faptul că au văzut gloria lui Hristos. La fel cum Isaia a fost gata după aceea să predice, iar Iov a fost gata să se roage pentru prietenii săi, la fel, Simon Petru era gata acum să-și părăsească năvoadele și să-L urmeze pe Domnul.

Mărturia sa

Domnul Isus Se afla aproape de Cezareea lui Filipi, cam la două sute de kilometri distanță de Ierusalim, într-o regiune populată în mare parte de națiuni. Aici, Hristos i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?“. Ei I-au spus despre părerea care circula printre oameni atunci, anume că El era unul dintre profeți, sau Ioan Botezătorul, care înviase (versetele 13 și 14). Pentru mulțime, Domnul Isus era „un om sfânt“, sau „un profet“.

Însă care era părerea ucenicilor? Simon Petru a luat cel dintâi cuvântul, așa cum obișnuia el: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“. Mărturia lui Petru nu a fost doar o opinie, născută dintr-un raționament omenesc, nici rezultatul unui discernământ mai ascuțit decât al celorlalți ucenici, ci el a primit aceasta ca o descoperire din partea Tatălui. Nu „carnea și sângele“ îl aduseseră la această concluzie, ci harul suveran al lui Dumnezeu (vedeți și Ioan 1.13).

Domnul îi schimbase deja numele lui Simon, atunci când acesta Îl întâlnise pentru prima dată și crezuse în El ca Mesia (Ioan 1.42). Acum însă, după mărturia sa cu privire la El ca „Fiu al Dumnezeului celui viu“, Domnul îi descoperă semnificația mai adâncă a noului său nume. Ca Fiu al Dumnezeului celui viu, Domnul avea putere asupra porților Locuinței morților. Împărăția lui Satan și puterea morții nu puteau câștiga biruința. Dumnezeul cel viu înseamnă Dumnezeul învierii. Pe această Stâncă – pe mărturia că Isus este Fiul Dumnezeului celui viu – avea să fie zidită Adunarea. Stânca este Hristos, nu Petru, așa cum unii au afirmat în mod greșit. Petru înseamnă „piatră“, iar noi, ca și el, suntem pietre vii în templul pe care Hristos îl zidește (1 Petru 2.5). Moartea nu va avea nicio putere asupra celor care au crezut în El. Să-I mulțumim Tatălui pentru că ni L-a revelat pe preaiubitul Său Fiu!

Eroarea sa

Simon Petru a fost numit „fericit“ de către Domnul Isus, pentru mărturisirea sa: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“ (Matei 16.16-18). Totuși, impulsivitatea lui Petru, lipsa de autocunoaștere și ignoranța cu privire la scopurile lui Dumnezeu l-au făcut să greșească de multe ori.

La scurt timp după mărturisirea sa, Simon L-a mustrat pe Domnul, atunci când Acesta a vorbit despre moartea Sa pe cruce (Matei 16.21-23). Hristos l-a mustrat, numindu-l „o piatră de poticnire“. Cât de scurt a fost drumul de la „o piatră fericită“ la „o piatră de poticnire“! Acest incident a fost doar un precursor al incidentelor care aveau să urmeze.

Când Petru, Iacov și Ioan au fost pe „muntele cel sfânt“, ei au avut privilegiul de a vedea o imagine a gloriei mileniale a lui Hristos, însă Petru a înțeles semnificația acestui eveniment mult mai târziu. Reacția lui imediată a fost să facă un comentariu cu totul eronat. El a sugerat să se construiască trei corturi, unul pentru Domnul, unul pentru Moise și unul pentru Ilie. Simon a făcut eroarea de a-L pune pe Domnul pe aceeași treaptă cu Moise și cu Ilie. Cu alte cuvinte, el a spus: «Doamne, ar trebui să fii impresionat că ești în prezența unor oameni atât de veneraţi și de prețuiți, precum Moise și Ilie. Este o mare onoare pentru Tine». Cel care spusese mai înainte: „Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu“, Îl punea acum pe Domnul Isus pe aceeași treaptă cu acești oameni onorabili, însă supuși căderii. Tatăl însă îl corectează îndată prin declarația Sa. Cât de des vorbim și noi cu nebăgare de seamă, însă cât de grav este când vorbirea noastră greșită afectează gloria Domnului Isus!

Căderea sa

Domnul îi avertizase pe ucenici că aveau să fie cernuți de Satan (Luca 22.31). Petru fusese menționat în mod special de Hristos, căci el era ca un lider al ucenicilor, iar Dumnezeu avea lucruri mari de făcut prin el. Însă, din cauza încrederii în sine, el a eșuat în a lua seama la atenționarea Domnului Isus. Cele două cuvinte ale lui Simon Petru, „sunt gata“, reprezintă cheia pentru înțelegerea căderii care a urmat. Aceste cuvinte au venit imediat după ce Domnul îl atenționase că Satan dorea să-l cearnă și au condus la căderea sa.

Simon Petru Îl iubea cu adevărat pe Domnul Isus și cuvintele lui au fost sincere, însă nu avea nicio idee despre slăbiciunea cărnii sale. Trebuia să învețe că în el, adică în carnea lui, nu locuiește nimic bun. Dacă ne lăudăm cu puterea noastră, chiar și cu cea spirituală, și dacă ne încredem în dragostea noastră sau în credincioșia noastră față de Domnul, vom cădea cu siguranță. Apostolul Pavel le-a scris corintenilor, care erau mândri din punct de vedere spiritual și plini de încredere în ei înșiși: „Cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă“ (1 Corinteni 10.12). Puterea care se gândește că este puternică este în realitate slăbiciune, iar slăbiciunea care se știe slabă este putere. Dacă cheia căderii lui Petru au fost cuvintele „sunt gata“, cheia pentru păzirea noastră sunt cuvintele Domnului: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită; duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere“ (Matei 26.41).

Fără puterea divină nu putem birui puterea lui Satan și nici păcatul. Dacă ne încredem în carne, vom fi cernuți. Petru a trebuit să învețe că nu putea fi susținut de carne în fața morții; însă, cu toate că a căzut, credința lui nu a slăbit – rugăciunea lui Hristos pentru el a primit răspuns (versetul 32). Să ne încredințăm în brațele Celui care poate să ne păzească de orice cădere (Iuda 24)!

Misiunea sa

Cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Domnul Isus îl avertizase pe Simon Petru că acesta urma să se lepede de El de trei ori, însă l-a încurajat, spunându-i că urma să-i susțină credința și că, după restabilirea sa, avea să-i întărească pe frații săi (Luca 22.32). Petru urma nu doar să fie restabilit, ci să fie făcut mai folositor ca niciodată în lucrarea Domnului. Cât de minunat este harul Dumnezeului nostru!

Primul indiciu despre lucrarea de restabilire a lui Petru îl avem atunci când îngerii aflați la mormânt, în ziua învierii, le spun femeilor să ducă un mesaj ucenicilor și „lui Petru“ (Marcu 16.7). Faptul că fusese menționat separat era de natură să mângâie inima ucenicului zdrobit, făcându-l să înțeleagă că Domnul Se gândea în mod special la el. De asemenea, în seara zilei de înviere, ucenicii au menționat că Domnul i Se arătase „lui Simon“ (Luca 24.34). Domnul Isus avusese o întâlnire personală cu Petru, în care îl asigurase de iertarea Sa pentru păcatul de care se făcuse vinovat.

Poate că Simon credea că, deși fusese iertat, își pierduse orice utilitate în lucrare. Prin urmare, s-a întors la vechea lui îndeletnicire de pescar, din care Domnul îl scosese mai înainte. În Ioan 21, puterea naturală de conducere a lui Petru este evidentă, atunci când alți șase ucenici îl urmează în această acțiune. Iată o lecție solemnă pentru toți cei care sunt conducători în poporul lui Dumnezeu: ei ai o putere mare de influență, fie spre bine, fie spre rău. Simon avea să afle în curând că Domnul nu numai că îl iertase, dar și că avea planuri mari cu el, ca apostol: avea să-i dea în grijă oile Sale prețioase.

Domnul Isus pregătise micul dejun pentru ucenici și i-a invitat să mănânce, împărțind fiecăruia dintre ei (versetele 12 și 13). Ce scenă mișcătoare și cât de potrivită cu harul Său, prin care S-a făcut Slujitor al celor pe care îi iubește! Acum scena este pregătită pentru un dialog între Domnul și Petru, dialog care conduce la restabilirea lui Petru în lucrarea sa.

Am văzut deja că Petru știa acum că fusese iertat. Era însă necesară o lucrare mai adâncă de restabilire. Prima sa întâlnire cu Domnul fusese personală, însă aceasta urma să se desfășoare în prezența celorlalți ucenici. Păcatul lui Petru fusese public, iar restabilirea sa ca apostol trebuia să fie de asemenea publică. Una este să fii iertat și alta este să fii restabilit într-o poziție de slujire. Domnul nostru Isus este plin de har și de înțelepciune!

Simon Petru se lepădase de Domnul Isus de trei ori, iar Domnul îi pune tot de trei ori întrebarea: „Mă iubești?“ (versetele 15-17). Acest lucru trebuie să fi atins puternic conștiința lui Petru. Domnul îl întreabă: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?“. Aceasta era o referire la ceilalți ucenici, fiindcă Petru se lăudase că, și dacă toți ceilalți aveau să se lepede de Hristos, el nu avea să o facă. Carnea nu are nicio putere, de aceea el ar fi trebuit să vegheze și să se roage, nu să se laude. Întrebările Domnului l-au făcut să exclame: „Doamne, Tu toate le știi; Tu știi că Te iubesc“. Acum Petru nu se mai laudă, ci se bazează în totul pe Domnul și pe cunoașterea Lui divină. El primește o nouă misiune, nu doar cea de „pescar de oameni“, ci Domnul îi dă în grijă turma Lui. Petru, zdrobit și cu o cunoaștere adâncă a harului, va ști cum să călăuzească și să hrănească oile și mielușeii lui Hristos.

Crucificarea sa

Aceste cuvinte ale Domnului Isus către Simon Petru pot părea enigmatice pentru cititorul superficial. Totuși, dacă studiem cu atenție semnificația lor, vom înțelege ceea ce Domnul a vrut să spună. La începutul uceniciei sale, Petru se lăudase cu devotamentul său față de Domnul, spunând că era gata să moară pentru El. Petru se bazase pe puterea lui și nu luase aminte la atenționarea Domnului. Aceasta este semnificația cuvintelor: „Când erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde voiai“.

Apoi Domnul îi descoperă că, atunci când avea să îmbătrânească, urma să-și întindă mâinile, aceasta fiind o referire clară la moartea prin răstignire. Istoria ne spune că Simon Petru a fost crucificat cu capul în jos; acest lucru nu poate fi afirmat cu siguranță. Este însă clar, din cuvintele Domnului, că Petru avea să moară ca martir, prin răstignire. Domnul Isus îi mai spune că, spre deosebire de anii tinereții sale, Petru, la bătrânețe, urma să nu mai aibă dorința de a fi martirizat. Nu avea să mai existe laudă în fața morții, ci Dumnezeu avea să-i dea har pentru a face față acelei încercări – altul urma să-l încingă atunci când avea să stea înaintea execuției.

Peste ani, Petru avea să le scrie creștinilor: „Dezbrăcarea de cortul meu este grabnică, după cum mi-a arătat și Domnul nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1.14). Fără nicio urmă de laudă și cu o siguranță deplină, el le vorbește credincioșilor despre apropiatul său martiraj, despre care Domnul îi vorbise cu mult timp în urmă. Cum stau lucrurile cu noi? Suntem conștienți că Dumnezeu ne va încinge cu puterea Sa atunci când vom avea de trecut prin încercare? Să ne ferim de încrederea în noi înșine și să ne bazăm doar pe harul și pe puterea Sa!

clickbible.org